

[Simonsen.]

eller lille. Går virksomheden skævt, ja, så spiller det ingen rolle for lønmodtagerne, for de er jo kollektivt sikret. Intet overhovedet påvirker således den enkelte lønmodtagers interesse for udviklingen i de forskellige virksomheder som følge af dette forslag.

Når regeringen dernæst har fremhævet, at den øgede kapitalmængde giver grundlag for investeringer, som vil afføde større produktivitet, må man nok spørge: hvordan skulle det egentlig blive tilfældet? For det første ville regeringens system ødelægge alle muligheder og al interesse for privat opsparing, og for det andet må man nok forudse, at langt de fleste lønmodtagere, netop fordi der er tale om et tvangssystem, vil hæve deres kapital så hurtigt, som det overhovedet er muligt. Og der bliver jo heller ikke mere kapital, fordi man foretager omposteringer. Det er igen en helt fantastisk teori at forestille sig, at et sådant system skulle kunne igangsætte positive mekanismer, og da pengene ikke uden videre kan hives ud af den blå luft, vil det altså alene påvirke priser og lønninger i negativ retning.

Når så dertil kommer, at bidragene for de offentligt ansatte kun kan fremskaffes gennem skattefinansiering, som igen får skattekraven til at foretage nogle ekstra omdrejninger for samtlige — jeg understreger også for dem, der ingen fondsbeviser får, f. eks. folkepensionister, selvstændige erhvervsdrivende osv. — så er det egentlig ikke så mærkeligt, at befolkningen har svært ved at fatte interesse for og forstå visdommen i det forslag, som regeringen har lagt frem.

Regeringen har i debatten omkring spørgsmålet om finansieringen for de offentligt ansatte bl. a. fremhævet, at det offentlige ØD-bidrag ville blive modsvaret af mindre kasseoverskud. Denne påstand vil i realiteten betyde, at regeringen herved binder folketinget til i al fremtid at præstere et sådant kasseoverskud til fonden, og det paradoksale i denne argumentation er yderligere det, at skulle disse overførsler bindes, som tilfældet må være for et kasseoverskud, vil det komme i direkte konflikt med regeringens hensigt, nemlig at midlerne fra fonden skal stilles til rådighed for erhvervslivet. Det tilbageførte kasseoverskud vil reducere virksomhedernes øvrige finansieringsbehov, da ØD efter vor opfattelse ikke

i sig selv vil forøge investeringerne. Herved sættes kapitalmarkedet i stand til at øge bl. a. forbrugsfinansieringen, og i så fald opfylder kasseoverskuddet ikke længere sit primære mål: at begrænse forbruget.

Hvad angår fonden, som jo er nøgletemaet i denne diskussion, så har regeringen i de forløbne måneder forsøgt at tilsløre centraliseringen ved at påstå, at pengene skal blive i virksomhederne og give lønmodtagerne indflydelse på den enkelte arbejdsplads.

Jeg har godt lagt mærke til i pressen, at en række socialdemokratiske politikere ligesom har vredet sig lidt ved, at man fra borgerlig side har kørt så stærk en hetz mod fonden. Men er det egentlig så mærkeligt? For det er her, vi står ved det helt centrale punkt, det er her, vi står ved den helt centrale modstand. Regeringen kan efter min mening ikke tilbagevise, at der i første række er tale om en fondsopsamling, og at der i meget ringe grad bliver tale om penge, som virkelig kan give lønmodtagerne indflydelse i virksomheder.

Når vi ved, at et stadig stigende antal lønmodtagere ansættes inden for den offentlige sektor, hvorfra bidragene alene går til fonden, og at det samme gør sig gældende for enkeltmandsejede virksomheder, for andelsselskaber og for småaktieselskaber, ligesom der også bliver tale om den ene tredjedel af de større aktieselskabers midler, som jo ikke skal genplaceres efter forslaget, kan man fastslå, hvad regeringen i virkeligheden gør i bemærkningerne til det lovforslag, som vi behandler, at 80 pct. af bidragene og en stigende del bliver fondsmidler, som fondens ledelse centralt administrerer, uden at en eneste lønmodtager mærker bare anelsen af demokrati på sin krop.

Og hvordan ligger det så med demokratiet for de resterende 20 pct., som skal tvangsplaceres i virksomhederne? Som tidligere nævnt får lønmodtagerne ikke større udbytte af deres fondsbeviser, hvis der opstår et større overskud i den pågældende virksomhed. Til gengæld har man via tvangsplaceringen blandet sig i virksomhedens dispositioner på en sådan måde, at investeringslysten let vil kunne blive påvirket i negativ retning. Hvordan skal man i øvrigt kunne opelske nogen interesse hos de pågældende lønmodtagere, når man på centralt